

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 czerwca 2022 r.

Pozycja 109

POSTANOWIENIE

z dnia 22 marca 2022 r.

Sygn. akt Ts 125/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.B. w sprawie zgodności:

art. 170 oraz art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) „w zakresie, w jakim stanowią o braku możliwości zaskarżenia postanowienia o odmowie uwzględnienia wniosku dowodowego strony postępowania oraz o braku obowiązku uwzględnienia takiego wniosku dowodowego”, z art. 45 ust. 1, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 maja 2021 r. (data nadania) A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

1.1. Postanowieniem podkom. Komendy Powiatowej Policji w W. (dalej: KPP) z 9 lipca 2020 r. (sygn. [...]) oddalono wniosek dowodowy, wniesiony przez skarżącego występującego w charakterze pokrzywdzonego w dochodzeniu, zainicjowanym przez niego złożeniem zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Od tego postanowienia skarżący wniósł zażalenie.

Zarządzeniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z 24 września 2020 r. (sygn. akt [...]) odmówiono skarżącemu przyjęcia zażalenia. Od tego zarządzenia skarżący wniósł zażalenie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z 10 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie sądu o wniosku dowodowym) zaskarżone zarządzenie utrzymano w mocy.

1.2. Postanowieniem podkom. KPP z 10 lipca 2020 r. ([...]), zatwierdzonym postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. z 16 lipca 2020 r. (sygn. akt [...]) postępowanie w sprawie zostało umorzone. Od tego postanowienia skarżący wniósł zażalenie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z 10 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie sądu o umorzeniu) zaskarżone postanowienie o umorzeniu utrzymano w mocy.

1.3. W skardze konstytucyjnej postanowienie sądu o wniosku dowodowym oraz postanowienie sądu o umorzeniu zostały wskazane jako dwa ostateczne orzeczenia wydane w sprawie objętej wniesioną skargą w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393). Oba postanowienia doręczono skarżącemu 18 listopada 2020 r.

1.4. Postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Ż. z 21 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]) ustanowiono dla skarżącego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu zainicjowanym jej wniesieniem. W wykonaniu tego postanowienia Okręgowa Izba Radców Prawnych w K., pismem z 2 lutego 2021 r. ([...]) wyznaczyła dla skarżącego pełnomocnika z urzędu. Pismo to doręczono wyznaczonemu pełnomocnikowi 12 lutego 2021 r.

2. Pismem z 9 lipca 2021 r. (data nadania) pełnomocnik skarżącego wykonał zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2021 r. wzywające do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej.

3. Kwestionowanym w skardze przepisom „w zakresie, w jakim stanowią o braku możliwości zaskarżenia postanowienia o odmowie uwzględnienia wniosku dowodowego strony postępowania oraz o braku obowiązku uwzględnienia takiego wniosku dowodowego” skarżący zarzucił, iż stanowiąc podstawę postanowienia sądu o wniosku dowodowym oraz postanowienia sądu o umorzeniu, doprowadziły do naruszenia jego prawa do sprawiedliwego i rzetelnego procesu, wywodzonego przez skarżącego z art. 45 ust. 1, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

Skarżący zakwestionował dwa przepisy stanowiące – jego zdaniem – podstawę wydania dwóch orzeczeń odnoszących się do konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego i rzetelnego procesu, wywodzonego przez skarżącego z art. 45 ust. 1, art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji. Z załączonych do skargi konstytucyjnej orzeczeń wynika, iż jednym postanowieniem Sądu Rejonowego stwierdzono zasadność odmowy przyjęcia do rozpoznania zażalenia na postanowienie o oddaleniu wniosku dowodowego wniesionego przez skarżącego w charakterze pokrzywdzonego (dalej: postanowienie sądu o wniosku dowodowym), zaś drugim utrzymano w mocy postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie (dalej: postanowienie sądu o umorzeniu). Oba orzeczenia wskazano w skardze konstytucyjnej jako „dwa ostateczne rozstrzygnięcia” w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W swoim orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że „ani Konstytucja, ani ustawa nie przewidują możliwości, by pełnomocnik połączył kilka spraw zakończonych

ostatecznymi rozstrzygnięciami i na ich podstawie sporządził jedną wspólną dla wszystkich skargę konstytucyjną” (postanowienie TK z 6 czerwca 2018 r., sygn. SK 44/15, OTK ZU A/2018, poz. 37). Dlatego skarga wniesiona została z naruszeniem art. 79 ust. 1 Konstytucji. Zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK okoliczność ta stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Ponadto, kwestionując konstytucyjność art. 170 oraz art. 459 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 534, ze zm.) w części, w jakiej stanowić miały podstawę postanowienia sądu o umorzeniu, skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, gdyż nie wskazuje żadnych argumentów przemawiających za tym, że postanowienie sądu o umorzeniu wydane zostało w oparciu o kwestionowane przepisy. Natomiast w części, w jakiej kwestionowane przepisy stanowić miały podstawę postanowienia sądu o wniosku dowodowym, skarga nie spełnia wymogu wynikającego z art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK, gdyż jako sposób naruszenia swoich konstytucyjnych wolności lub praw, skarżący wskazał wadliwe, naruszające standardy konstytucyjne, jednostkowe zastosowanie kwestionowanych przepisów, niemające pokrycia w jednolitej, powszechnej i stałej wykładni sądowej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.